

Chương 83

Thiên Môn Trúc Kiếm

V

ương Ngọc Liên từ sau khi phục dụng Long Hồ Kim Đan công lực tăng tiến bách bội, tự mình không ngày nào sao lãng việc hành công điều lực, lúc này nghe lão già nói vậy cũng nhân đây muốn thử xem công lực của mình đạt đến cảnh giới nào, bèn nói:

- Tôn lão tiên bối muốn chỉ giáo về phương diện nào?

Nên biết Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình mấy mươi năm nay ẩn thân trong Hàn Sơn tuyệt cốc này không hề bị người quấy nhiễu, lòng như thu thủy khổ tâm tu luyện, thành tựu cao tuyệt. Lấy công lực mà nói có thể không hơn kém Bát Khiếu Thư Sinh, với công lực như vậy đương nhiên là phải lộ xuất một khí khái phi phàm.

Đương thời lão nói:

- Quyền chưởng binh đao, khinh công nội lực, cứ tùy cô nương quyết định vậy!

Vương Ngọc Liên nói:

- Quyền chưởng, binh đao cái quý là chiêu thuật huyền diệu nhưng cuối cùng cũng không thể được coi là đại diện sự thâm thiếu được, vẫn bồi tự lượng sức mọn chỉ đề xuất thi khinh công và nội lực hai phương diện mà thôi.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình nghe vậy vừa kinh ngạc vừa kỳ quái nói:

- Vương cô nương, lão phu tuổi tác vượt xa cô nương, điều khác chớ nói riêng khinh công lão phu có bề dày tu luyện gấp mấy lần cô nương há có thể kém cô nương sao chứ?

Vương Ngọc Liên cười nói:

- Lão tiên bối yên tâm đến đó khắc biết!

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình trước khi vào ẩn cư trong hành sơn này cũng đã có mấy mươi năm hành cước giang hồ biết rõ về nội công là lĩnh vực khó lường hết "Thiên ngoại hữu thiên" trừ phi lấy niên kỷ tu luyện mà nói Vương Ngọc Liên đã nói như vậy tất có vấn đề chứ không đơn giản.

Lúc ấy trong lòng lão sinh nghi, thái độ khinh thị với Vương Ngọc Liên đã tiêu mất.

Bấy giờ Trác Điền lại nói:

- Tôn lão đệ, người cẩn thận, Vương cô nương không dễ thắng đâu nha!

Quá Thiên Tinh càng thêm lòng nghi hoặc không dám khinh xuất nói:

- Lão phu thật không có mắt, đáng làm cười cho cô nương, đấu pháp thế nào xin cô nương nói cho?

Wương Ngọc Liên nói:

- Để công bình hợp lý, chúng ta mời một người thứ ba đề phương pháp vậy.

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Tại hạ thế nào?

- Không được, người không phải là người lý tưởng!

- Hay là mời Điều lão gia gia?

Wương Ngọc Liên vẫn lắc đầu nói:

- Điều lão gia gia vốn là người thân của chúng ta trước đây như vậy cũng không nên chiếm ưu thế với người khác.

Trác Điền hiểu ý bước đến nói:

- Hẳn Vương cô nương không sợ ta thiên lệch chứ?

Wương Ngọc Liên cười nói:

- Chính chủ ý của văn bối là vậy, xin lão tiền bối ra phương pháp tỉ thí cho.

Trác Điền gật đầu nói:

- Lão phu thấy khinh công, nội lực cùng lúc thi thố vậy.

Quá Thiên Tinh đồng ý ngay:

- Tuyệt, Trác lão tiền bối đưa ra phương pháp thật hay!

- Tôi cũng đồng ý - Vương Ngọc Liên cũng nói.

Trác Điền mỉm cười, rồi lấy trong người ra hai mảnh giấy bản dài dùng nội công tuyệt học vận vào hai tay vút mạnh một cái, chỉ thấy hai mảnh giấy mỏng mềm mại mà giờ đây rắn lên cứng như hai tấm thép bay vèo vèo rồi cắm phập vào hai cành trên một cây tùng gần đó.

Vương Ngọc Liên thấy vậy thè lưỡi rụt cổ nói:

- Chỉ bằng vào một thủ pháp này vẫn bối cũng cam lòng chịu thua rồi!

Thực vậy chỉ mới một mảnh giấy mỏng mà có thể dùng nội lực đẩy ra cắm vào thân cây như vậy chỉ có những người công lực hàng thập thừa mới có thể làm nổi.

Trác Điền bấy giờ chỉ vào hai mảnh giấy giờ đây chỉ còn chừa ra vài thốn nói:

- Các vị bây giờ mỗi người sẽ phi thân lên rồi treo mình bám vào hai mảnh giấy đó, chỉ cần ai treo được lâu tất thắng cuộc.

Phương Hiểu Trúc vỗ tay reo lên:

- Trác lão tiên bối nghĩ ra phương pháp thật tuyệt Phiến Chỉ Truy Thiên Cân (Mảnh giấy treo ngàn cân) muốn treo người lên cao tất khinh công phải giỏi, mà muốn treo lâu tất công lực phải thập thừa không đủ hai yếu tố đó tuyệt không thể thực hiện được. Liên muội ta xem người thua là chắc rồi đó!

Vương Ngọc Liên bĩu môi:

- Người quá xem thường ta!

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình lắc đầu thở dài:

- Chỉ e lần này lão phu mất thể diện mà thôi! Cô nương mời!

- Lão tiên bối mời!

Trác Điền bèn ra lệnh:

- Một hai ba... hai vị cùng xuất phát!

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình và Vương Ngọc Liên thi triển hết sở học khinh công vót người lên cao mấy trượng rồi bám người vào hai mảnh giấy treo lơ lửng trên không trung.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình đề khí khinh thân bám người vào mảnh giấy, mọi chân lực của lão đều triển khai để nhẹ người đi, nhưng dù sao cũng đã thấy mảnh giấy căng lên chừng như sắp muốn đứt làm hai. Chỉ một khoảnh khắc đã thấy trên trán lão mồ hôi lạnh lấm tấm, trong lòng lão hoang mang nghĩ đến chuyện sắp thua đến nơi đôi mày chỉ hơi chau lại, một chút sao nhãng không chuyên tâm đề khí đủ làm mảnh giấy toạc làm hai, cả người lão rơi trở lại xuống đất.

Lại nói Vương Ngọc Liên thân hình thong thả uyển chuyển như cánh bướm bám vào mảnh giấy đưa một lúc, chính lúc Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình rơi xuống nàng cũng đã thấy thấm mệt rồi mảnh giấy cũng đứt làm hai rơi người xuống.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình lắc đầu nói:

- Lão phu bội phục chịu thua cô nương.

Wương Ngọc Liên lấy lại thần sắc cười nói:

- Văn bối nhỏ người thân nhẹ nên có lợi thế, cứ thế thấy cuộc tỉ thí không phân cao thấp.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình trong lòng cảm kích nói:

- Đa tạ cô nương đã giữ thể diện cho lão phu, nhưng ai lại không nhận ra cô nương công lực vượt xa lão phu chứ!

Trác Điền vuốt chòm râu như cước nói:

- Vương cô nương chớ khách khí! Tôn lão đệ chúng ta đi thôi.

Nói rồi quay người bước đi.

Wương Ngọc Liên vội gọi giật lại:

- Trác lão tiên bối hãy chậm chân, văn bối còn chuyện muốn thỉnh giáo!

Trác Điền quay người lại hỏi:

- Cô nương có gì muốn nói?

Wương Ngọc Liên nói:

- Trác lão tiên bối chẳng lẽ như vậy liền bỏ đi sao?

- Trong tuyệt cốc này không đi thì còn làm gì chứ?

Wương Ngọc Liên giọng hơi giận:

- Muốn đi cũng phải biểu hiện rõ lập trường rồi đi, là bạn hay địch cứ nói rõ một tiếng, lần sau gặp lại chúng ta dễ bề đối xử với nhau!

Trác Điền cười lên "Kha kha..." nói:

- Bách Biến Thư Sinh là sư diệt của lão phu, thái độ của lão phu trước mắt chưa quyết định được! Kha kha kha...

Rồi lão thi triển Cấp Tiến Xuyên Vân (Phi tiến xuyên qua mây) vọt vào không trung mang theo tiếng cười quái dị.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình cũng phóng người theo.

Vương Ngọc Liên phần giận nhẩy la lên:

- Lão hồ ly, lần sau gặp lại sẽ cho lão biết tay!

Bát Khiếu Thư Sinh đi đến nói:

- Liên nhi, sao lại nổi giận vậy chứ?

- Lão gia gia, vị sư huynh của gia gia thật giảo hoạt, miệng thiện tâm tà, nhất định lão ta đi tìm Bách Biến Thiên Tôn rồi!

Bát Khiếu Thư Sinh cười nói:

- Lão ta phải nên đi đến đó, nếu không có lão ta thì chỉ e trừ căn họa kiếp võ lâm không dễ!

Vương Ngọc Liên như hiểu ra nói:

- Lão ta sẽ làm nội ứng ư?

- Lão sư huynh ta chân chính thật thà chất phác, sau khi phục dụng Ích Chỉ Hoàn trí tuệ khai thông tự nhiên biết phân chánh tà ác thiện. Lại nói, lão sư huynh ta rất khâm phục các người, chúng ta chỉ hỗ trợ tìm tị tập ác đảng hắc đồ tại Câu Lô lúc ấy mọi chuyện còn lại xem các người thi thố mà thôi.

Phương, Vương hai người nghe lão già nói hiểu ra mọi chuyện chỉ mặc nhiên im lặng lắng nghe.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, Tiểu Túy bây giờ cứ bay lượn trên đầu bọn họ làm nhiệm vụ cảnh giới.

Đến một bụi thúy trúc, Phương Hiểu Trúc chợt nảy trong người ra một chủ ý, bèn dừng chân lại dùng đoản đao tiện đứt một cây trúc đẵn thành một thanh kiếm nhỏ, dài chỉ chừng ba thốn. Đồng thời dùng kim cương chỉ lực viết hai bên thân kiếm hai hàng chữ nhỏ:

Một mặt là: "Thiên môn chi quang" và mặt kia là "Trúc kiếm ngưng huy"

Rồi chàng vẫy tay gọi:

- Tiểu Túy ca, nhờ ngươi bay một chuyến đến Câu Lô Sơn được chứ?

Tiểu Túy nhi dừng chân trên vai Phương Hiểu Trúc nói:

- "Thiên môn chi quang" Thiên Môn phái lần đầu tiên phát lệnh, Tiểu ca ca đương nhiên không từ nan, nhưng ta thân thế được coi thế nào trong Thiên Môn phái chứ? Tiểu đệ ngươi đã sắp đặt chưa?

Vương Ngọc Liên cười chế giễu:

- Tiểu Túy ca, người tự bao giờ nghĩ ra trò đó vậy chứ?

Giọng Tiểu Túy the thé ré lên:

- Đã là người hành mệnh trên danh nghĩa Đại môn phái không thể không có thân phận nha!

Vương Ngọc Liên nheo mắt cười cười rứt cổ bộ dạng đùa cợt không nói.

Phương Hiểu Trúc lúc ấy bèn nghiêm túc nói:

- Tiểu đệ xin Tiểu Túy ca nhậm cho chức bốn phái đại hộ pháp!

Tiểu Túy nhi sung sướng la lên:

- Vinh hạnh, vinh hạnh! Tiểu Túy ca xin tuân mệnh, bây giờ đi Câu Lâu làm gì chứ?

Phương Hiểu Trúc nói:

- Xin hộ pháp ca mang trúc kiếm lệnh này cắm vào ghế của Bách Biến Thiên Tôn đồng thời lưu lại mấy chữ: "Sang năm vào ngày mừng năm tháng năm, Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên sẽ đến tương kiến" chỉ vậy thôi!

Tiểu Túy gật đầu rồi quắp lấy thanh kiếm trúc nhỏ lướt nhanh lên không trung bay đi mất dạng.

- o O o -

Lại nói, khi Trác Điện và Quá Thiên Tinh Tam Bình đến Câu Lâu Sơn cũng là lúc Bách Biến Thiên Tôn đang nổi trận lôi đình sau khi nhận được thanh kiếm trúc kiếm lệnh của Phương Hiểu Trúc.

Lão ta nhân không hề biết Phương Hiểu Trúc có Tiểu Túy hỗ trợ, nên đối với chuyện thanh trúc kiếm lệnh của Phương Hiểu Trúc xuất hiện trên ghế của lão thật là một điều hết sức bề mặt.

Thử hỏi Câu Lâu sơn canh gác nghiêm ngặt, lại từ sau khi Bách Biến Thiên Tôn trở về từ Quân Sơn càng gia tăng phòng giới đến chim cũng khó lọt vào nữa huống gì là người chứ!

Nguyên Tiểu Túy với trí thông minh của một con linh điều để lọt vào đây thật không khó, sau khi cắm thanh kiếm trúc lệnh lên chỗ ngồi của Bách Biến

Thiên Tôn nó bèn dùng chiếc mỏ sắc cứng của nó viết lên trên thư án của lão ta, điều này khiến lão ta nhận ra chỉ có người đủ công lực dùng Ngân Câu Thiết Cương mới làm được điều này. Hiển nhiên lão ta không thể ngờ rằng đó chỉ là kiệt tác của một con vẹt tinh khôn trí lực phi thường!

Trong lúc lão đang giận sôi lên thì Trác Điền và Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình bước vào, cơn giận chưa nguôi thấy Tôn Tam Bình người bình thường, không đáng để mắt lão càng giận thêm. Nhưng vì có Trác Điền bên cạnh nên nén giận, giọng lạnh nhạt nói:

- Bằng hữu quý tính? Đến Câu Lâu sơn ta có gì thỉnh giáo?

Tôn Tam Bình nghe giọng điệu của Bách Biến Thiên Tôn trong lòng không vui nói:

- Lão phu là Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình, Trường Bạch Tứ Hạo chính là lũ nghịch đồ...

Bách Biến Thiên Tôn không đợi lão ta nói hết, biết ngay bọn Trường Bạch Tứ Hạo tất đã bị thiệt mạng dưới tay lão ta, như vậy lão ta đến đây hẳn kiếm chuyện.

Chỉ có điều lão ta đến đây cùng với Trác Điền rõ ràng trong đó có nguyên nhân khác, thế nhưng lúc này lão ta không muốn nhiều lời chỉ nghĩ định trút hết giận lên đầu Quá Thiên Tinh, bèn gằn giọng nói:

- Trường Bạch Tứ Hạo bị sát hại dưới tay ngươi?

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình lúc này không thể nhục dưới mắt người khác, lãnh nhiên nói:

- Chuyện thanh trừng trong bốn phái, người khác bắt tất xen vào.

Trác Điền không hiểu hữu ý hay vô tình mà chỉ đứng bên ngoài bàng quan mỉm cười không nói.

Bách Biến Thiên Tôn liếc nhìn thấy Trác Điền không một hiểu ý gì, bèn giận dữ nói:

- Ngươi biết Trường Bạch Tứ Hạo là bằng hữu của lão phu chứ?

Quá Thiên Tinh nghiêm mặt:

- Trong võ lâm ân nghĩa sư môn được coi là trọng, chỉ sợ ngươi không có lý do xen vào.

- Hiện tại người đã đến Câu Lâu sơn này, lão phu không nhúng tay vào không được!

Liên xuất thủ đánh ra một chưởng vào ngực Quá Thiên Tinh ngay.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình cười nhạt nói:

- Chủ nhân như người thật không lẽ mạo tỵ nào!

Âm chưởng của Bách Biến Thiên Tôn nhu mềm cuộn tới nhưng tuyệt không hề nghe thấy tiếng xé gió, Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình võ công cũng lấy âm nhu chưởng lực làm chủ, bởi vậy lúc này song chưởng đồng quy không hề gây ra một tiếng động nào.

Chỉ đến khi hai luồng chưởng phong tiếp xúc với nhau, bây giờ mới thấy trường bào của Quá Thiên Tinh bay nhè nhẹ nhưng cả người không hề nhúc nhích, thoạt nhìn nửa bên người trên của Bách Biến Thiên Tôn lắc lắc mấy cái mày hơi nhíu lại, đủ thấy Quá Thiên Tinh có phần chiếm thượng phong.

Bách Biến Thiên Tôn thoáng kinh ngạc, lại giận lên rút thanh Ô Hắc Thiết Côn ra nói:

- Người thật sự đến đây gây sự!

Trác Điền bấy giờ mới cười phá lên nói:

- Hai vị dừng lại là vừa, nếu không thì rất khó coi. Hiện diệt, người thấy công lực của Tôn lão đệ so với bọn Trường Bạch Tứ Hạo thế nào?

Bách Biến Thiên Tôn thông minh có thể làm gì không hiểu ra ngay hàm ý câu nói của Trác Điền, bèn cười lên "Ha ha..." nói:

- Tôn huynh, người đại diện Trường Bạch phái đến liên thủ với bốn môn đó sao?

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình thần sắc giãn ra nói:

- Điều huynh thật lợi hại, xét tiểu trí đại khiến tiểu đệ bội phục.

Trác Điền liền đem chuyện trong hành sơn trừ việc gặp Bát Khiếu Thư Sinh kể hết cho Bách Biến Thiên Tôn nghe, lại nói:

- Bọn Trường Bạch Tứ Hạo bất quá cũng chỉ là hàng đệ tử Trường Bạch phái, như vậy so với bọn Trường Bạch Tứ Hạo vượt xa bách bội. Ngu sư bá này có lòng cầu tài nên mới mời Tôn lão đệ về Câu Lâu sơn này.

Bách Biến Thiên Tôn đại hỷ reo lên:

- Sư bá không sớm nói khiến sư diệt đắc tội với Tôn huynh!

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình vội nói:

- Nào dám, nào dám!

Trác Điền cười nói:

- Cái mà gọi là anh hùng tương kiếm, nếu các người không có một chưởng tương kiến thì làm sao biết nhau chứ! Ha ha ha...

Bách Biến Thiên Tôn và Tôn Tam Bình chấp tay thi lễ nhau, cùng cười lớn nói:

- Điều này nói ra không đáng một xu tiền, hiền diệt chớ quá tư lự.

Bách Biến Thiên Tôn thấy kỳ dị, hỏi:

- Sư bá nhìn ra chuyện gì rồi sao?

Trác Điền nín cười nói:

- Phương Hiểu Trúc có một con vệt tinh khôn phi thường, chính bọn Tây Bắc đạo thượng trúng Bát Mệnh Tử Độc là do nó mang giải dược đến trị liệu...

Bách Biến Thiên Tôn cười lên mấy tiếng ha ha... nói:

- Nguyên là như vậy, thế thì cũng chính con vệt quỷ quái đó đã làm những chuyện này, thật hết sức bất ngờ khi một con vệt có thể làm những chuyện thế này!

- o O o -